

Ivana Bulatović

KAPUTIĆ

- Je li, majstore, kako se zove ova planina?
- Čemerno, odgovorio je.
- A jel ima neka da se ne zove Čemerno? –
- Pa, uglavnom je svaka Čemerno, odgovorio je.

Bili smo u minivenu, na putu za Bosnu, gde je trebalo da promovišemo novu kolekciju, jesen-zima, što je bilo potpuno neprofesionalno jer je već počinjala zima, a zimi se predstavljaju kolekcije za proleće-letu. Kolekciju je kreirala nečija žena, kojoj je bilo mnogo dosadno, pa je rešila da se bavi modom. I tako smo mi, krajem jeseni, išli u Bosnu, da predstavimo kapute, koje su već svi kupili. Na granici smo zbog nečega čekali, tako da se, u trenutku kada sam pitala vozača za Čemerno, već mračilo. Ja sam sebi odvojila kaputić iz kolekcije, koji je, potpuno sam sigurna, slučajno, nekom greškom, ispao savršen. Korralno crven i pahuljast, ali ne od onih bljak mekanih i teško crvenih komada, ne, ovaj je bio mekan, ali lagano mekan, da ga oduvaš i nekako, bistro, sveže crven, a svejedno gorući. Ovaj otkupljujem, rekla sam, čim sam ga ugledala. Bio je čak i sasvim dobro skrojen, za razliku od ostalih grozota koje smo promovisali. Ja se manekenstvom sad bavim vrlo sporadično i ponekad, ali sam mnogo obećavala. Toliko sam mnogo obećavala, da je u trenutku izgledalo da se sve ispunilo. Kaputić mi je ležao na kolenima, pažljivo složen. Nisam i dalje mogla da odvojim pogled od njega, on je prosto zračio, mirisao je na nešto u isto vreme hrskavo i sipko i penušavo. Ma, bio je savršen, i što je bilo najlepše, bio je greškom savršen, neko je nabavio pogrešnu nijansu materijala, neko je poslao modelaru nešto što modelar nije razumeo, modelar je radio po svome, krojačica po svome, obrada po svome, i rezultat je bio najlepší kaputić na svetu. A sve to bez plana i namere, čudo nevideno.

Pa šta, i Kolarac je slučajno ispao akustičan, to sam valjda glasno rekla, i svi u minivenu su se okrenuli, bilo me je malo sramota, ali niko nije ukapirao na šta se odnosi, jer su me ionako proglasili za lujku i za čudakinju, i svi su na mene u stvari bili ljuti što nisam postigla ono što sam obećavala. I ja sam ponekad ljuta što to nisam uspela, zato što bih u tom slučaju živela to što sam obećavala, a ne ovo što nisam, što bi možda bilo zabavnije. U svakom slučaju volim da idem u Bosnu, jer tamo hoteli imaju prozore. Moja karijera je propala u trenutku kad sam razbila prozor, to jest, ne prozor nego staklo u zidu hotela u Milanu, jer je pretio da me uguši miris nekoliko grana jasmína koje sam unela u sobu. Do tada to nisam primećivala, to jest, malo mi je smetalo, hvatala sam sebe kako pravim pokret kao da hoću da otvorim prozor, ali prozora, jasno, nije bilo. Tada, kad sam ušla u sobu i stavila grane jasmína u vazú, odjednom sam primetila kako je taj vazduh, koji kruži i filtrira se, sada trajno obeležen mirisom jasmína, postala sam svesna postojanja mreže cevi svuda oko mene, sakrivenih u zidovima, mašinerije koja pumpa i filtrira i vlaži vazduh i vraća mi ga sa mirisom jasmína, koji obožavam, ali je sada taj miris dolazio do mene u

mrtvim slojevima, sve jedan prazniji i teži od drugog, padali su preko mene, zakopavali me, koprenasto i svilenog, ništa se nije dešavalo, a mene je zatrpavalo, umotavalo me je u vlažne zavojne, ta jasminka praznina, taj filtrirani očaj, ovako upumpavaju vazduh u završne ćelije, i to sam pomislila, uzela vazduh u ruke i bacila je kroz prozor, da je bilo prozora, bio je stakleni zid i staklo je puklo, razbilo se i kao da sam razbila staklo u avionu, tako je to spoljašnje htelo da me usisa, da me isisa napolje, kao da je vaza bila moj kamen, koji me je vukao napolje, na dno. Posle, u bolnici, gde su se svi skupili, i direktor agencije, i pi ar, i menadžer kampanje, i svi rekli kako je super što uopšte nisam povređena, kako je najlonska zavesa učinila da ostanem nepovređena, kako je hotelsko osoblje obavezano ugovorom da ne kaže nikome ništa, kako za ovo niko neće znati, samo neka se ja malo odmorim, da su ovde jako dobri doktori, oni će me pripremiti, u njih mogu da imam poverenja, i sve mogu da im kažem, nemam ni jednu ogrebotinu, srećom, nema povreda, nema ožiljaka, mogu da se vratim na posao, samo da se prvo malo odmorim, jeste bilo malo više stresa u poslednje vreme, jeste, bile su važne revije, pa snimanje editorijala, kampanje za sponzore, pitali su me da li da javim mojoj mami, ne, rekla sam, ona će samo da se nasekira, nemojte ništa da joj kažete, mama bi mogla da pomisli da nisam uspela, da sam slaba, da sam izgubila, a nisam, samo ne volim hotele bez prozora, molim vas, unesite u moj ugovor stavku da osad, ne odsedam u hotelima bez prozora, neću da budem Plavšićka u švedskom zatvoru, njoj racionališu vazduh, ja sam slobodna, valjda mogu da biram količinu mirisa cveća koju hoću da udahnem. O kej, o kej, govorili su mi, sve će biti u redu, malo si se preopteretila, malo si napeta, ali, ništa se ne brini, srećom si nepovređena, a mogla si sva da se isečeš, zahvali Bogu što si netaknuta. Ja sam posle razmišljala o toj zavesi, koja mi je spasila život, i još više, spasila me posekotina, i uopšte nisam mogla da se setim da li je bila navučena ili razgrnuta. Posle je došao neki doktor i pitao me je šta je za mene smisao života. Ja sam mu rekla da je život za mene Olimpijada i da samo najbolji opstaju i penju se na vrh, a bez toga je sve veliki luzeraj. Aha, rekao je doktor, a da li ste već zaradili neku medalju? Kako da nisam, kažem ja, takmičim se još otkako sam bila mala, imam medalje i iz tog uzrasta, bila sam najlepše dete, mis frizure, pa posle mis rekreativne, mis drugarstva, mis osmeha, mis šarma, mis ekskurzije, bila sam i mis mokre majice, mis zime i leta, mrzi me sve i da nabrajam, a posle sam se profesionalno bavila manekenstvom, svaki ugovor je bio nova medalja, svaka revija novo zlato, ja se najbolje pućim, i mnogo se dobro lomim u struku i tako, malo zastarevam za ovaj posao, ali imam plan i za posle penzije, daleko je do dvadeset pete. Aha, kaže, imate li vi kakvih strahova? Pa, kažem, do sad nisam imala, a sad se strašno plašim, iako ne znam je li to dobra reč, sad me izbezumljuju hoteli bez prirodne ventilacije, mislim, bez prozora. Dobro, kaže doktor, a ranije, jeste li ranije imali potrebu da nešto bacite kroz prozor, sebe, na primer...? Pa, kažem, sigurno bih imala, da su me više zatvarali u hotele bez prozora, sigurno bi mi to palo na pamet. Vi, dakle, mislite, da nije problem u Vama? Ne, kažem, problem je definitivno u hotelima koji se hermetički zatvaraju, ja mislim da je normalno poželeti da se otvori prozor, normalno je da kuća ima prozor i normalno je da želiš da otvoriš prozor i udahneš malo vazduha. Sebe definišete kao normalnu? Pa, ja sam jako uspešna, jaka sam, volim da pobeđujem, jedini greh mi je što volim da otvorim prozor, ja mislim da od toga ne može da bude normalnije. Kakav Vam je seksualni život? Vrlo je

zanimljivo to pitanje, kažem ja, jer je seks ovih dana vrlo dostupan, toliko da je prestao da me se tiče. Moj konačni odgovor glasi, mogu, koliko hoću, ali neću, mislim svejedno mi je, ništa se u to ne razumem. Tu se doktor baš zagrejao. Nemate seksualnih iskustava, nevinu ste? Tu me baš zbulio. Kažem, danas nema nevinih... baš nešto nisam znala kako da nastavim, a onda mi je palo na pamet da pitam, izvinite, da vi niste specijalizant? On pocrvene, kaže, jesam. Kažem, znala sam, takvo pitanje mogu da postavim samo specijalizanti. On je tu još više pocrveneo, ali se trudio da ostane u liku, kaže, da li biste to mogli da mi objasnite. Kako sada da objasnim italijanskom doktoru ono da me je baba učila da nikad nikome ne objašnjavam, ali sam ga toliko ucrlenela i uznojila, da mi ga je bilo baš žao,

O keaj, doktore, recite vi meni, je li ovo neka studija, jel' pišete neki rad, je li vam ovo baš važno?

On se tu opet zableji u mene, kaže, jeste, molim vas da mi odgovorite.

Hoću, kažem. Kad sam bila mala, moja baba me je učila da nikad nikome ništa ne objašnjavam. Recimo, neko te pita da mu pokažeš Put, neki put, a ti, ako si pametna, ni po koju cenu ne pokazuješ nikakav Put, nego kažeš

Ja sam tome Putu nepoznata. I onda si se spasila od toga da te neko ubije ili da te, šta ja znam, iskoristi, to jest, obeščasti. Takvi odgovori mogu da spasu glavu, a mogu i da sačuvaju poštenje. Zato ja nikad ništa ne objašnjavam, sem ovo vama, jer davno nisam videla da živ čovek crveni, tako da ste možda pravi da vam objasnim zašto sam seksu nepoznata.

On je sad već bio neopisivo ružičaste boje, i znoj mu se slivao niz mladu a već ćelavu glavu, i naočare je nosio, siroma, mislila sam, čemu si ti sve, brate, nepoznat.

Italijanski doktor kaže, ne znam u koju rubriku da ovo stavim, može li ovo nekako drugačije da se kaže.

Uvek mi je bilo žao kad se ljudi rvu sa formularima, kažem, doktore, da li ti se bolje uklapa da ti kažem da sam nevinu, ili da ti priznam kako patim od perverzija.

Osmehnuo se ko mesec.

Iha, kaže, ako ima perverzija, to bi mi baš bilo dobro

Tako mi kaži, opustim se i ja. Napiši da ja uživam samo u Garbo seksu. A šta je Garbo seks? To ti je ono, belo i sjajno cveće i ljubavnici... partneri, zapisuje doktor, ne partneri, ljubavnici, kakvo cveće i partneri, ljubavnici, pa njoj usta tanka, a namazana tamno crveno, skoro crno, a njima, mislim ljubavnicima, usta isto tanka, pa namazana još crnje, a ona im ne da ništa, i na kraju se poljube tako crno namazani, zatvorenih usta, e od takve ti perverzije ja patim. To ti je perverzija gorde ljubavi, sa plakanjem.

Njemu kao da nešto sinu, kaže

Vi ste Ruskinja!

Ne sekiraj se, svi ponekad greše, naučićeš ti da pogađaš dijagnoze, ova ti nije tačna.

Hronične bolesti? Sad se primirio

Nemam.

Prijavljujete li teškoće u komunikaciji sa ljudima?

Prijavljujem, uvek kad su malo gluplji, on je tu pocrveneo da je meni došlo da plačem, mislio je da se to na njega odnosi, a nije se odnosilo, majke mi se nije odnosilo, pa ubrzam, I kad su mnogo pametni.

Grazie. Grazie i vama, doktore, samo se opustite.

Onda sam malo gledala kroz prozor, bolnica je bila starija, nije bila skoro renovirana, pa su sobe imale prozore, i ja sam gledala mesečinu i noć, kako se preлива iznad grada, i nije me podsećala ni na šta, sem na to da se ova moja Olimpijada od života, tu nekako završava. I stvarno se završila. Raskinuli su sve ugovore sa mnom, zbog nepoštovanja radnih obaveza, niko nije hteo da me angažuje i ja sam se vratila u Beograd. Prvo su me malo zvali po televizijama, pitali su me što sam se vratila na vrhuncu karijere, a ja im odgovorala da hoću da pomognem svoju zemlju i svoj narod, jer je bilo pristojno tako reći, da sam dosta radila za strance, da je vreme da se pućim samo svome narodu i svojim da se lomim u struku. I počela sam da učim da vozim. Ljuba, moj instruktor vožnje, bio je apsolutno književnosti, a poslepodne je radio kao trener joge. Nije me baš naučio da vozim, ali sam mu ispričala za Garbo seks, pa smo se malo ljubili zatvorenih usta. Njemu sam ispričala i za onaj hotel i za vazuu, a on je rekao da je to pravo karmićko rođenje i da je ona zavesa u stvari moja posteljica, koja me nije dala, i da to ustvari znaći da treba da se rodim. Pa, kako ću, sama, pitala sam. On je onda rekao da je to kao ono iz Budenbrokoviha, kad radnici izađu pred senatora Budenbroka, a on ih pita što su se skupili, pa mu oni kažu kako oće revoluciju, a on im onda kaže da su skoro imali revoluciju, a oni mu onda kažu da oće još jednu. Tako i tebi treba još jedno rođenje, tvoje fizićko telo nije pretrpeo povredu, jer se još nije ni rodilo, ali tvoje vatapita telo je povređeno, a ono mođe da se leći, dijetom i disanjem, da bi došla do tvoga astralnog tela, a tu bi mi Ljuba mogao pomoći. Ima on, kaže, tretmane provetravanja astralnog tela, drži kod kuće, a tamo mu se skoro rodio sin, isto kod kuće, žena mu se porađala kod kuće, zajedno su pregrizli pupćanik, on i žena, ali je nešto bilo previše krvi, dete je bilo dobro, ali je žena baš mnogo krvarila, i onda su zvali Hitnu pomoć. Hitna je odvela ženu u bolnicu, a Ljubu su saslušavali, pitali ga za drogu, za sektu, za dosije. Detetu su dali ime Krišna. Kažem, Ljubo, a iz kog si ti kraja. Ljuba kaže, iz braće Jerković. Pa si sinu iz braće Jerković dao ime Krišna? Kakve ima veze gde živi, kad je Krišna. A kako ti se preziva Krišna, to jest, ti? Petrović, kaže, ali to nije mnogo važno, ime je važno. Reko, jel znaš ti kako se zovu navijaći iz braće Jerković? Ne znam, kaže, reko, ne znam ni ja, ali oni sigurno znaju, i sigurno neće dati svojim sinovima, da sa njima navija Krišna Petrović. Sve razumem, ali što baš u braće Jerković? Što se ne preseliš na Senjak, tamo je eklektićno, tamo bi Krišnu mogao da iznajmljuješ za rođendan, tamo bi se o njega otimali, mogao bi da napraviš paket, sve sa astralnim provetravanjem i ženama koje se porađaju kod kuće, do smrti. Pa, kaže Ljuba, nisam o tome razmišljao. Razmisli, kažem, Ljubo, razmisli pre nego što bude kasno, jer, sve je to lepo, sve ja razumem, i ja sam u sličnoj situaciji, i ja se zalažem za svetinju života, ja kad odem na Kalenac, pa kad vidim, kad vidim kako se oni šarani dave u onim ribnjacima, kad vidim da tu nema mesta ni za njih, a kamoli za vodu, ja onda kažem, obavezno kažem onome iz ribarnice, kažem, molim vas, ja insistiram, pustite ovim ribama ciklon Be, ja mislim da oni imaju prava da skonćaju civilizovano, a ne da ih guzite po ovim akvarijumima, da mi, kao, mislimo, kako su oni živi, i kako mi, kao, kupujemo žive i zdrave šarane, a oni, u stvari, sa edemima pluća i ostalim bolestima disanja, oni se dave, ne bez vazduha, šarani su dovedeni u situaciju da su bez vode u vodi, toliko su nagaženi u akvarijumu, dajte, ja urgiram da im pustite malo ciklona Be, riblju dozu, da mogu da skonćaju dostojanstveno, dostojno šaranskog imena, jer je poznato da malj u glavu nije dovoljno efikasan naćin za

usmrćivanje odraslog šarana, i znaš šta mi se na to odgovori, znaš šta mi kaže momak iz ribarnice

Šta, kaže Ljuba

Kaže, da ti ja malo pustim kitu, i ja i Ljuba umiremo od smeha, i malo se Garbo ljubi-mo i ceo miniven se smeje. To je problem sa mnom, ni ne osetim, a već sam prešla na oralni način.

Vozač kaže, uf, u tebe je u glavi baš četa.

Bolje četa, kažem, nego Čemerno, nikako ne bih volela da živim u mestu koje se zove Čemerno, ili Crna Gora, na primer. Jeste, kaže vozač, ali i tamo žive dobri ljudi, i zovu se normalno.

Mi se pozadi gušimo od smeha da vozač ne vidi, jer nas vozi preko Čemernog, a pala je i magla. Prvo je bila normalna magla, a onda se spustilo nešto od čega smo zanemeli. Nešto kao majka svih magli, nešto što je stvarno bilo magla, vuneni pokrivač, okean koji je potapao, a mi smo se, u našem mehuru od minivena kotrljali napred. Mislili smo da se kotrljamo napred, ali je to moglo biti i unazad i ukrug, bilo je toliko neprozirno, da ne bismo verovali ni kompasu, da smo ga imali, da se stvarno krećemo napred. Ali smo se kretali, motor je brujao, besmisleno je brujao, ali je bilo još besmislenije stati, jer je tako mogao da nas udari neki kamion, a tim putem prolaze kamioni, mislim da je vozač bio najviše izbezumljen, magla je na njega nešto specijalno uticala, mislim da je bio malo lud, govorio je, ima li vas još, ajde dodite, juriš braćo, ajde sad se pokažite, mislim da je stvarno bio malo skrenut,

A đe ste bili kad je pucalo!? razdrao se odjednom, ja sam mislila da se to odnosilo na maglu, ali se on okrenuo prema nama, a mi smo bile četiri manekenke i na pomoćnom sedištu šminker Karlo, koji je bio muškarac, ali se trudio da se to ne primeti. Kao da je očekivao da vidi nekoga drugog, a ne nas, nije to ni bilo nama upućeno, zaključila sam, jer se namrtvo iznenadio kad je ugledao naša lica otpozadi, a očito, ni magli, ili ja to nešto nisam mogla da dovedem u vezu, ili je to bio neki njegov razgovor sa njegovim vata-pita telom ili astralnim telima, Bog te pita kojim. Uglavnom, od iznenađenja što nas je ugledao, malo je oštrije cimnuo volan i mi smo, pouzdano, sleteli s puta. Nastupio je trenutak u kome smo se pitali je li to sve, hoće li biti još nešto, kao da je stvar bila nedo-vršena, kao da je falilo da se raspuknemo, da se desi neki prasak, eksplozija, da se poja-ve ti što nisu bili tu kad je pucalo, da mu nešto odgovore, ali, kao što često biva, nije došlo ni do kakvog razjašnjenja. Skoro da se materijalizovalo zajedničko osećanje, u našem miniven mehuru, dimljivom i praškastom, pitanje ispisano u očima svih nas, toliko ispisano da je skoro svetlucalo kao titl,

Hoćemo li sad da propadnemo,

Jer je bilo sasvim moguće i gotovo izvesno, da se nalazimo na ivici provalije, i da naš mehur, sa svima nama, može da propadne i padne do dna, ukoliko se pomerimo, udah-nemo, trepnemo, ili se usudimo da pogledamo kroz prozor. I tako smo gledali jedni u druge i kolotali smo očima okolo, da ne bismo videli kako padamo u provaliju, što nam svejedno ne bi ništa zabistrilo, jer su krhka stakla našeg mehura bila zapečaćena Čemer-nom maglom. I dok smo tako kolotali, i činilo nam se da ćutimo, iako se ono

A đe ste bili kad je pucalo

U stvari još čulo, jer je sve bilo strašno brzo, pogledi su nam se sreli u jednoj tački, izgledalo je slučajnoj, ali nije bila slučajna, bio je to moj kaputić, koji se jedini video u teškom mraku i goreo kao upaljen vrh od cigare. Bio je to prelomni trenutak, a ja sam odlična za prelomne trenutke. Vozaču, koji je očigledno imao prekid između vata i pita tela, zapanjenom što u autu vozi nas, a ne neke kojih nije bilo kad je pucalo, njemu sam rekla

Majstore, otvori vrata, vidi gde smo i probaj da se vratiš na put. Ovo, vidi gde smo, bilo je, jasno, čist višak, ali je sadržavalo i neophodni optimizam da se napravimo kao da postoji varijanta u kojoj bismo mogli da znamo gde se nalazimo. On je otvorio vrata, i unutra je pokuljala magla, nogom je, iz sedećeg položaja, pokušao da napipa zemlju, jer je to bila jedna od mogućnosti. Druga je bila da napipa prazno. Izgleda da je napipao, jer je u sledećem trenutku zalupio vrata, volan okrenuo desno i mi smo se opet našli na putu, osetili smo pod nogama glatko, samo što je i to glatko u sledećem trenutku postalo beznadežno. Samo je moj kaputić spokojno treperio i goreo u mom krilu. Opet sam preuzela inicijativu. Rekla sam da zaustavi kola. Rekao je, razumijem. Onda sam rekla, razgovetno, da bi me razumelo njegovo vatapita i astralno telo

Ja ću sada da obučem ovaj kaputić, koji gori u mraku, staću ispred kola i krenuću napred i ti ćeš me videti, a videće me i oni koji nam idu u susret. Gađaću ono što mislim da je sredina, a ti me prati, ako skrenem s puta, pašču, pa onda nemoj na tu stranu.

Razumijem, odgovorio je.

Izašla sam napolje i zamirisalo je, jako, na vlažnu zemlju. Prvo sam se od tog mirisa naježila, a posle je postalo hladno. Čula sam kako mi potpetice lupkaju po asfaltu, ali je to komotno mogla da bude i neka druga žena kao i neko moje drugo, vatapita, na primer, telo, jer svoje noge i cipele nisam mogla da vidim. Izgledala sam kao neki od onih duhova, pravi pravcijati, duh bez nogu, osvetljen sopstvenim svetlom, kako plovi na tala-su. Imala sam rukave, ali ne i ruke, okovratnik bez vrata, moda je izvojevala konačnu pobedu, jer je moj kaput bio važan i on je, svojom savršenom greškom, nosio mene. Iza sam čula zvuk motora, miniven je krenuo za mnom i mojim kaputom, mojim astralnim i ostalim telima, i izgledalo je da mi ponešto postaje jasno, od onoga što mi je pričao Ljuba, da mogu da se razdvojim i da se spojim sa svime, vukla sam za sobom svoja silna tela i ona su vukla mene. Krišna Petroviću, rekla sam, brate moj! Sad je magla bila moja posteljica, iz nje sam se rađala, moj kaputić je bio moje astralno telo, bilo je previše magle i kaputića, a premalo mene, kao što je šarana bilo previše, a vode jedva. Će sam bila kad je pucalo, nisam mogla da se setim, jer je nešto falilo, kao što je falilo malopre, uvek fali ako nije gotovo, i radnicima uvek fali po jedna revolucija, magla je bila krv i posteljica, a vlažna zemlja je bila majka, nisam priznavala specijalizante za očeve, ciklon be je bio konačno rešenje, to da, ali onda, stvarno, gde sam bila kad je pucalo, bila sam negde drugde, negde gde nije pucalo, a ja sam se pućila. A možda je trebalo da razvalim zid, mnogo ranije, onda bih možda znala da je pucalo. Krišna, brate moj, ne dam te navijačima iz braće Jerković, lično ću te staviti na go, i u odbranu i u napad. Moj kaputić je moje astralno telo, moje sedmo telo, koje me muški nežno zaskače s leđa. I sve je bilo Garbo. Nikad mi Garbo nije bila bliža, a nije bilo ni sobe ni cveća, nije bilo ni zemlje ni neba, bila je samo magla i tinjavi kaputić. Nepoznata sam putu, i to je govorilo neko moje telo,

i jedno moje telo je govorilo, pretvrdo, pretvrdo, sve pleteš pretvrdo, nikako da olabaviš konac, raskomotiš petljicu i smekšaš šaru. Samo je kaputić bio mekan, fino, mekano mekan, a ne bljak i previše. Moje noge bez kolena, moje ruke bez šaka, moja ramena bez glave, znali su da se ovo sve ne broji, i da se ni neće brojati, možda vrlo brzo, čim se zabistri, jer nema mnogo situacija u kojima si sam, a nebo i zemlja nisu odeljeni i ne znaš ništa sem da je magla i da je Čemerno.

I onda se stvarno zabistrilo, izašla sam iz magle i vratile su mi se ruke i noge i glava i cipele, astralno telo moga kaputića me nije napustilo.

Vladarice!

O, Vladarice sviju manekenki, vikao je vozač kroz otvoren prozor. U stisnuta te usta ljubim, đe si nas spasila iz ovoga rata! Da tebe ne bi, mi bismo izgubili, jebalo Krišnu i šarane i sve što izmišljaš, nenormalno, da ne bi tebe, izgubili bismo, ostala bi školjka da visi, okačena o kakvo drvo dolje niza stranu, a nas bi skupljali, i nikad nas ne biše sakupili. Ljubi ti Miro tvoju modu, i tvoj kaput crveni što svijetli ko petokraka. Dođi da te poljubim, Vladarice, kako god ti oćeš, mogu ja svakako, ako ćeš i ja usta da namažem.

Dođi kod Mira, petokrako, da je u mene bio komadant ko ti što si, ja bih, ja bih preživio!

Ajde, kažem, majstore, da se ljubimo.

Kaži samo na koji oćeš način, sve ću ti želje ispuniti.

Kažem, znaš li kao dva goluba, i tu smo malo izmenjali astralna tela, kao dva goluba.